

ва пжтя е играла и оприличавала на гора; до него долапчето съ заключенитѣ сладка, въ което тя мислѣше, че сж скрити всички сладости на живота; дългитѣ полици, потъмнѣлитѣ дъски на тавана, гдѣто тѣй дълго е гледала и гдѣто ѝ сж се мѣркали образитѣ на толкова дѣтски мечти . . . Всичко бѣ на мѣстото си, само че нѣ-какъ замислено, промѣнило образъ. Всичко потжжнѣло изъ кжщи, тѣй както бѣ и самия день, що надничаше по прозорцитѣ.

И спомни си тя, че само 4 години отъ какъ бѣ напустнала бащинъ домъ, а ѝ се видѣ тѣй отдавна — сѣ-кашъ цѣлъ животъ се е минало. И като че всички сж я оставили. И при тая мисль, че тя е самичка — неизпитвана болка задъха гърдитѣ ѝ.

— Тѣй тежко е въ това мрачно врѣме да си сама — самичка! почувствува Ана, и безъ да разбира защо, ней ѝ се струваше, че по-леко ще ѝ бжде, ако настане нощъ, дълбока мъглява нощъ, та никой да я не срѣща, никого да не вижда. Струваше ѝ се, че съ самотата и мрака ней е по-леко — защото щомъ се съмне, тѣ ще дойдатъ, ще ме питатъ, ще ме увѣщаватъ — ѝ дойде на умъ.

— Какво ще имъ отвърна азъ? — се запитваше Ана.

И когато видѣ, че по прозорцитѣ нависва тежка мъгла, тя почувствува, че нѣщо ѝ поотлеква.

— Да може никога да се не съмва и дълго, дълго да трае тая мъгла! — си мислѣше Ана. И пакъ погледна прозорцитѣ. По лекитѣ завѣси личеше, че деньтъ наддѣлява и нея я обзѣха неспокойни усѣщания: — ей сега ще се разтронатъ, ще дойдатъ и ще похлопатъ на вратата ѝ. Какво ще имъ отговаря?

— До кога? До кога тоя натегнатъ животъ? — се питаше Ана и безсилна да си отговори, тя отпусна глава, изходно се замѣрка прѣдъ нея и горчиво разкаяние обзе душата ѝ. Тя си спомни, че всички сж противъ нея — Мажъ ѝ — той се счита онеправданъ съцругъ; майка ѝ, тя постоянно говори, че жената трѣбва да търпи, да пожена край огнището; Николаевъ, той може би я обича, но той се бои отъ обществото, той е робъ на общество-то . . . Единчекъ само Радивой я разбира и тѣши, но той е боленъ. Какво ще ѝ помогне той!